

8. MAI

H. Norli
Mosseveien 67
O s l o

Løssalgsspris 25 øre
Nr. 12 — 3. årg.
Torsdag 14. juli 1919

Forsvarsminister HAUGE legger fram nye beviser på sin utrolige naivitet

Kongelig resolusjon som skyver alt ansvar fra regjeringen over på de militære befalingsmenn

De nye bestemmelser gir rom for et militærdiktatur av betenkelig art

Et statsråd 12.6.49 er det ved kgl. res. fastsatt direktiver for militære befalingsmenn og militære sjefer ved vepnet angrep på Norge. De skal sia igjennom overfor alle andre bestemmelser som kommer i strid med direktivene.

I direktivene som gjelder alle befalingsmenn, heter det at militær befalingsmann som får kjennskap til at et vepnet angrep har funnet sted innenfor det kommandodistrikt, der han skal møte ved mobilisering, uten videre skal gjøre sitt ytterste for å nå fram til sitt mobiliseringssted på kortest mulig tid. Et vepnet angrep skal gjelde som ordre til full og øyeblikkelig mobilisering over hele landet dersom Kongen (regjeringen) blir satt ut av spillet av fienden. Ordre som utstedes i regjeringens navn om å avbryte mobiliseringen, skal betraktes som falske.

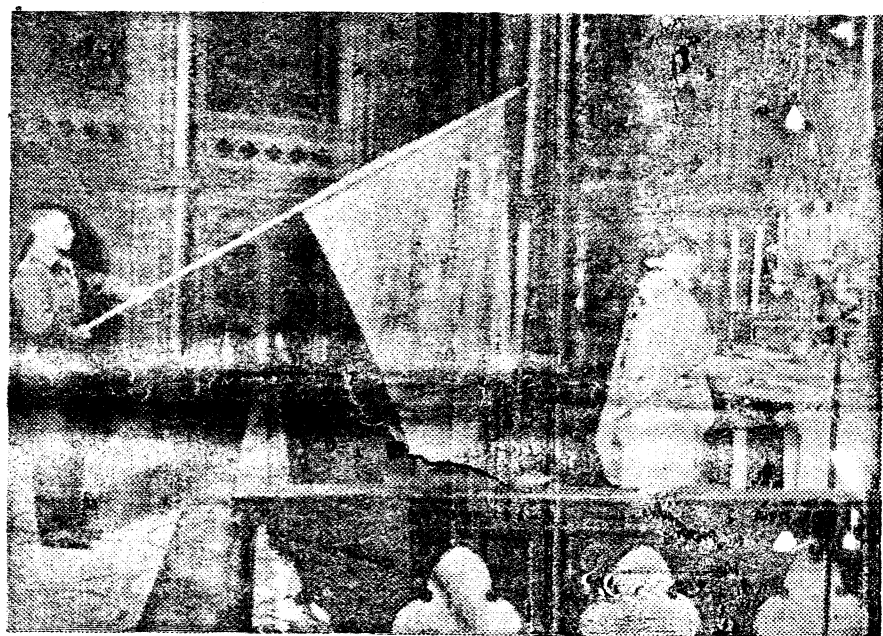
Ved planlegging og gjennomføring av forsvar mot vepnet angrep skal militære befalingsmenn bygge på følgende grunnsetninger: De skal uten videre gjøre motstand mot et vepnet angrep med alle midler som står til rådighet og sette all kraft inn på forsvaret i løpet av kortest mulig tid. De skal gjøre motstand selv om de blir stående alene og selv om situasjonen ser vanskelig eller håpløs ut og uten hensyn til om fienden truer med repressalier om det gjøres motstand (f. eks. bombe byer o.l.). De skal fortsette forsvarskampen uavhengig av de parolene som blir utstedt i Kongens (regjeringens) eller annen overordnet myndighets navn dersom disse er tatt til fange eller satt ut av funksjon på annen måte. De skal, dersom det er uomgjengelig nødvendig å gi opp norsk territorium til fienden, gjøre hva de kan for å komme med i forsvarskampen sammen med sin avdeling på andre frontavsnitt i Norge eller utenfor Norge. De skal, dersom Norge blir helt eller delvis besatt av en fiende før de har nådd fram til sin avdeling, søke til kjempende norske myndigheter i eller utenfor landets grenser så sant de er stridsdyktige. De skal ikke avgi æresord til fienden om de blir tatt til fange.

I direktivene til de militære sjefer er det et punkt som omhandler femtekolonister. Det heter her at de militære sjefer skal regne med at femtekolonister vil komme til å bli satt inn før eller samtidig med et vepnet angrep. De militære sjefer er i fred og krig ansvarlig for sikringen av militært område mot femtekolonister, og plikter å sikre mobiliseringen og de vepnede styrker mot femtekolonister. De skal i fred og krig samarbeide med politiet og andre sivile myndigheter om de sikringsoppgaver som her er nevnt etter de bestemmelser som til enhver tid er gitt.

Når vi så utførlig gjengir regjeringens direktiver for de militære befalingsmenn, er det fordi spørsmålet om æresordet og dets konsekvenser, ikke er brakt fram i den offentlige diskusjon. Vi vet ikke, om pressen har fått beskjed om å holde fingrene fra

fatet, eller om regjeringen og dens håndgangne menn skammer seg over å ha oppfordret norske offiserer til å bryte avgitt æresord. Man kan jo vente litt av hvert av denslags politikere, som for et lite snes år siden gikk med det brukne geværs merke i

Den røde fane over Nidarosdomens høyalter

Emigrantregjeringens nyutnevnte bisp forretter.

Det hendte så meget forunderlig i folkeberuselsens sommer 1945. Som ledd i de alliertes dag i Trondheim var der festgudstjeneste i Nidarosdomen lørdag den 30. juni. «En uforglemmelig gudstjeneste for de tre stormakter», skrev Domkirkebyens høyreavis, og det tror vi nok, når selve emigrantregjeringens nyutnevnte bisp, Arne Fjellbu forrettet, og ifølge samme blad uttalte:

«Vi takker Russland som befridde det første stykke norsk jord, Finnmark, som mere enn noen annen landsdel har opplevet tyskernes ødeleggelser. Vi takker for at det innledet et godt og forståelsesfullt naboskap...»

Og så ble den røde fane med hammer og sigd senket over Domens høyalter. — —

Slik talte og slik handlet den geistlige folkeveilederen i det horens år 1945. Det var bispebrorens folkedom over NS, som spredde hatets lysskjær opp mot Domens dunkle hvelv. Kolonianglenderne og jernteppemennene hadde forenet seg med de norske folkehelter post annum 44 — det krydde jo plutselig av dem — og da ble det gudstjeneste som forslø. Forbrødring kaller de det visst. — Vi minnes en menneskealder tilbake, da kardinal van Rossum besøkte byen og ønsket å holde en stille messe i Domens sydskip. Han mente vel at han hadde en viss moralsk rett til dette, da Domen var bygget av hans moderkirke over helgenen Olavs ben. Men han regnet ikke med den hellige, alminnelige norske kirke. Den sa blankt nei. Det ville jo også ha vært helligbrøde og en besudelse av kirken å la pavens utsending be til Gud i den av protestantismen erobrede kirke. Men anno 45, da var det frisin for alle pengene! Det var jo en hevn som skulle kronas og «befriere» som skulle feires.

Og det var en vakker og stemningsfull stund, så Stalins utsendte medarbeidere. Utrolig, men sant. Og neste gang — — —?

jakkelaget og som sendte Martin Tranmæl og hans drabanter til de militære øvelsesplasser for å knuse forsvarsviljen i blant de unge. Imidlertid skal vi gjennom-

gå sakens kjennsgjeringer og bygger her på en faglig redogjørelse som velvilligst er stillet til vår disposisjon.

Forts. side 10